

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XC.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

est, affectu, linguâ, opere, persequitur: hæc enim vocibus: *וַיִּרְאֵהוּ* & *וַיִּקְרָא*, exprimuntur. At damnati. Ergo. Majorem partim Davidicum testimonium, partim primus inimici cujuslibet conceptus, de quo ne ambigi quidem potest, confirmat. Minor pariter indubitata est. Cum enim damnati in actuali DEI inimicitia hinc decesserint, quis asseret, hanc illis post obitum gratiam obtingere, ut priusquam in damnationis locum deferantur, inimicitiam exuant, & cum pejorem statum meruerint, melioris conditionis reddantur? Aut quomodo fieri potest, ut quis sentiat in se DEUM atrocissimum delictorum judicem, omni flagellorum genere nos perpetuò verberantem, & eundem tamen vel amore prosequatur, vel, si inter amorem atque odium adversus objectum amabile vel odibile, ut scholasticè loquar, medium quid esse fingas, non oderis illum & inimicum erga eum exerceas affectum? Et nunquid hostilem arguit animum, cum Servator hircos æterno igni destinatos hunc in modum alloquetur: *Recedite à me, maledicti, in ignem æternum, qui paratus est diabolo & angelis ejus.* Matth. XXV. v. 41? Sed verò non opus est, in re clarissimâ probationes conquerere. Odium autem DEI peccatum esse, qui negat, is eadem opera nullum in rerum universitate peccatum esse, asseverare necesse habet. Sicut enim amor DEI fons est & principium omnium virtutum, quippe qui est *impletio legis.* Rom. XIII. 10. & à quo *tota lex pendet.* Matth. XXII. 40. Ita vi contrariorum, odium DEI foecunda scaturigo & causa est omnium vitiorum, quâ obstructâ, nihil pravi, nihil vitiosi uspiam esse potest. Cum verò damnati DEUM intensissimo odio prosequantur, gravissimè omnium eos peccare necesse erit.

XC. Par ferè ratio est, quoad secundum argumentum, dicti Johanniæ, Apoc. XVI. 9. *Καὶ ἕκαστος τῶν θανάτων οἱ ἄνθρωποι καὶ μα μὲν α, καὶ ἐθλασθήμεν τὸ ὄνομα Ἐϋϋ. Ἐχόντων ἑξοστάνει τὰς πλῆγας τὰντας, καὶ ἡ μὲν τῶν θανάτων δ' ἔτι αὐτῶν δ' ὄξεν.* Quamquam enim, cui temporì aptanda sit, quæ præsentì loco recensetur, plaga, inter Interpretes, sicuti pleraque alia Apocalypseos hujus fata, non indubitato constet, dubio tamen omni caret, ad hujus ævi, non futuri seculi, articulum aliquem eandem pertinere, & ad statum infernalem, non nisi in parabolâ quadam & typo adplicari. Augustini a stri illius, qui sub

Augustinò hoc nomine homilias in Apocalypsin scripsit, Augusti-
 ni nomine prorsus indigni, exigua auctoritas est, de quo Erasmus
 in censurà: *Videntur annotatiuncula à studio quoquam collecta, quas ali-*
quis vertit in homilias, assutis in initio ac sine verbis aliquot frigidis. In me-
dio nulla concionis appellatio. Quare rectius & eruditius Gregorius
Magnus, lib. XXXIII. Expos. Mor. c. XII. p. 1180. Rursum, ait, solis
nomine sapientium intellectus exprimitur, sicut in Apocalypsi scriptum est:
quartus angelus effudit phialam suam in solem, & datum est illi, aestu afficere
homines & igni. Phialam videlicet in solem effundere, est persecutionis
supplicia viris sapientiæ splendore fulgentibus irrogare. Et datum est illi, ut
afficeret homines aestu & igni: quia, dum sapientes viri cruciatibus victi ma-
le agendi errore tanguntur, illorum exemplo persuasi infirmi, quique tempo-
ralibus desideriis, inardescunt. Ruine namque fortium augmenta præstant
perditionibus infirmorum. Quæ tamen ita se habeant, ea tamen in
 hoc versu prædicatorum est connexio, ut trahi facili operâ & me-
 liori jure ad statum possit infernalem. Dicuntur enim homines
 adusti esse magno aestu, hoc est, gravissimis severissimisque sive
 animi cruciatibus sive corporis suppliciis addicti & pressi à DEO,
 adeò ut impatientia, ex atroci hoc aestu exorta, blasphemiam illis
 divini nominis, quod neque modum facere neque finem vellent
 puniendi, cum posset, extorqueret. Magnorum igitur supplicio-
 rum effectus est, impatientia, impatientiæ odium, odii blasphemia
 adversus inferentem, quæ singula concatenato se nexu ambi-
 unt. Atque ita exaudiunt hanc consecutionem, quotquot è
 nostris de Anti-Christianis persecutionibus, quæ communior est
 opinio, hunc locum exposuerunt. Matthias Flacius, Illyricus,
 in Glosa compendiaria Novi Test. ad h. l. *Quarti angeli plage de-*
scriptio de aestu solis ac siccitate videtur sumpta esse ex illa miraculosâ afflictio-
ne Baalitarum, quæ tempore Eliæ accidit. Exponitur autem à multis de vio-
lacione doctrina de justificatione per Christum; ex quo, cum vivificum calo-
rem homines haurire deberent, dum cum Anti-Christo cum sua turbâ con-
vertit in austerissimum ac immitem judicem erga peccatores, sibi met horrendos
conscientiæ cruciatibus, ipsissimamque desperationem aeternæ salutis accersive-
runt. Unde etiam multi eorum ad horribiles blasphemias cum Judâ & Cai-
no proruperunt. Sicut etiam hoc tempore multi Papiста, iique insignes, in
desperatione, tristissimisque conscientia crucibus ac blasphemis perierunt, cu-
 jus-

hujusmodi est etiam exemplum desperationis Hoffmeisteri, Latomi, Francisci Spie-
 re & multorum aliorum celebrium hostium Christi. D. Lucas Oliander,
 Sacrorum Bibliorum, Part. III. in h. l. Hic estus significat tormenta
 conscientia, quae post revelatum Evangelium in eorum conscientia oriuntur,
 qui veritatem agnitam, propter hujus mundi opes ac dignitates, abnegant &
 blasphemant. Horum multi desperantes, cum blasphemis ex hoc mundo di-
 scedunt. Neque penitentiam agunt, neque veniam à DEO petunt. D. Jo-
 han. Winkelmannus, Commentario in Apocalypsin, h. l. Et
 quartus angelus. Indicatur sine dubio hic sensus irae Divinae, quae instar
 ignis est consumentis stipulas, & conscientiae cruciatus, quovis igne ardentior.
 Ejusmodi enim astum sequi necesse est, ubi Christus sol justitiae obscuratur,
 quemadmodum doctrina de justificatione affert pacem & tranquillitatem con-
 scientiae, Rom. 5. Et astuaverunt. Quemadmodum nitrum affuso ace-
 to magis accenditur & astuat: ita etiam homines isti ex verbo DEI reprehensi
 magis effervescent, blasphemantes sanam doctrinam, neque agunt peniten-
 tiam, ut abjectis erroribus justa DEI judicia agnoscant ac praedicent. Jam
 verò cum in inferno, καὶ μὲν animi corporisque sine comparatione
 majus sit & vehementius, quo damnati ἐν τῇ φλογὶ καὶ βασάνοις, affli-
 guntur à DEO, severissimo Judice utpote ἐχόντι ἰξουσίαν ἐπὶ τὰς πληγὰς
 πάντας, neq; praeterea ulla apud eos esse possit μετάνοια, δὲ ἵνα τὰ θεῶν δέξαι
 quid aliud sequitur, quam summam fore apud ipsos impatien-
 tiam & effusurum se in omnis generis blasphemias & maledictio-
 nes odium? Haec verò talia peccata esse, nemo ignorat.

XCI. Argumentum tertium huic potest syllogismo includi:
 Quaecunque natura rationalis extra ordinem legum naturalium
 & Divinarum movetur, ea peccat. At damnatorum natura ra-
 tionalis. Ergo. Major probatur; quia peccatum nihil aliud
 est, quam ἀνομία, I. Joh. III. 4. id est, motus extra ordinem à lege
 praescriptum. Minor extra controversiam est; nam neque Deum
 amat damnatus, neque eundem colit, neque proximo charitatis
 debita officia exhibet: & è contrario DEUM odio, proximum
 invidia prosequitur, sicut passim in argumentis affirmantem pro-
 bantibus demonstratum est. Neque vim hujus argumenti, quod
 merito palmarium vocavimus, Albertus elidit, cum excipit:
 Ad primum dicendum, quod inordinatus actus quandoque est ut poena, quando-
 que ut culpa. In liberà enim voluntate est ut culpa, in obstinatâ autem ex con-